

**RADA
UNII EUROPEJSKIEJ**

**Bruksela, 19 kwietnia 2010 r. (21.04)
(OR. en)**

8703/10

**Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2010/0802 (COD)**

**COPEN 102
CODEC 325**

SPRAWOZDANIE

Od: Prezydencja
Do: COREPER / Rada

Nr inicjatywy: PE-CONS 2/10 + ADD 1 + ADD 2
Nr poprz. dok.: 7938/10 COPEN 74 CODEC 242

Dotyczy: Inicjatywa na rzecz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie europejskiego nakazu ochrony

1. W dniu 7 stycznia 2010 r. COREPER przyjął do wiadomości inicjatywę dotyczącą dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie europejskiego nakazu ochrony, którą przedstawiły: Belgia, Bułgaria, Estonia, Hiszpania, Francja, Włochy, Węgry, Polska, Portugalia, Rumunia, Finlandia i Szwecja¹.
2. W dniach 25–26 lutego 2010 r. Rada ds. WSiSW przeanalizowała tę inicjatywę i omówiła kilka ogólnych kwestii. Wszystkie państwa członkowskie okazały aprobatę wobec celów inicjatywy i generalnie odniosły się przychylnie i konstruktywnie do propozycji, by pracować nad tekstem i szybko osiągnąć wymierne efekty, choć przyznały, że należy jeszcze uporać się z pewnymi trudnościami technicznymi.

¹ Dok. PE-CONS 2/10 + ADD 1 + ADD 2 (Dz.U. C 69 z 18.3.2010, s. 5).

3. Część delegacji zgłosiła ogólne zastrzeżenie weryfikacji do tekstu. Niektóre państwa członkowskie zgłosiły również zastrzeżenie parlamentarne.
4. Po tym jak tekst został gruntownie przeanalizowany przez Grupę Roboczą ds. Współpracy w Sprawach Karnych, omówił go w dniu 15 kwietnia 2010 r. COREPER. Wszelkie uwagi delegacji zostały odnotowane przez prezydencję. Następnie dokument trafił pod dalsze obrady Grupy Roboczej ds. Współpracy w Sprawach Karnych w dniu 16 kwietnia 2010 r., która uznała, że kwestia zakresu stosowania proponowanej dyrektywy i kwestia jej podstawy prawnej to zasadnicze zagadnienie, które z myślą o postępie negocjacji należy rozwiązać.
5. Jak wynika bowiem z obecnego projektu dyrektywy, europejski nakaz ochrony może zostać wydany przez jakikolwiek organ sądowy lub organ jemu równoważny – bez względu na kategorię prawną tego organu (organ karny, cywilny czy administracyjny) – pod warunkiem że krajowy środek ochronny, będący podstawą nakazu, został orzeczony przez właściwy organ w wyniku postępowania karnego lub jakiegokolwiek innego postępowania, które dotyczyło czynu lub działania mogącego zagrozić życiu, nietykalności fizycznej lub psychicznej, wolności osobistej lub nietykalności seksualnej jakiejś osoby.
6. Zgodnie z tym, jeżeli powyższy warunek zostanie spełniony, może okazać się na przykład, że organ sądowy karny lub jemu równoważny musi wykonać europejski nakaz ochrony wydany przez organ sądowy cywilny lub jemu równoważny, i odwrotnie. Z myślą o takiej nietypowej sytuacji wprowadzono do dyrektywy trójetapowy mechanizm, zgodnie z którym państwo wykonujące, po uznaniu europejskiego nakazu ochrony, podejmuje na mocy swojego prawa krajowego decyzję pozwalającą kontynuować ochronę danej osoby (zob. art. 8 ust. 1).

7. Poproszono Służbę Prawną Rady o sprawdzenie, czy art. 82 ust. 1 stanowi wystarczającą podstawę prawną dyrektywy w jej obecnym brzmieniu. Służba Prawna Rady wydała opinię w dniu 17 lutego 2010 r.¹ Potwierdziła w niej, że art. 82 ust. 1 lit. a) i d) TFUE stanowią solidną podstawę projektu dyrektywy w jego obecnym brzmieniu.
8. Niemniej Komisja nie zgadza się, że art. 82 ust. 1 wystarcza jako podstawa prawna. Zdaniem Komisji, która zajęła stanowisko ustnie na posiedzeniu grupy przyjaciół prezydencji w dniach 22–23 marca 2010 r.², służba prawna Rady zbyt szeroko zinterpretowała „sprawy karne”, o których mowa w art. 82 ust. 1 lit. d) TFUE. Komisja sądzi, że dyrektywa powinna mieć zastosowanie tylko wtedy, gdy faktycznie popełniono „przestępstwo kryminalne”, ponieważ termin „sprawy karne” obejmuje jedynie ściganie przestępstw, a nie im zapobieganie. Oznaczałoby to, że środkami ochronnymi w państwie wydającym powinny być jedynie środki przedsiębrane jedynie w ramach postępowania karnego i podyktowane popełnieniem przestępstwa kryminalnego.
9. W świetle opinii wydanej przez Służbę Prawną Rady prezydencja uważa, że opierając się na art. 82 TFUE jako podstawie prawnej, środki te można z powodzeniem objąć zakresem stosowania proponowanej dyrektywy. Proponowany tekst zawiera przepisy, które w taki sposób precyzują powiązanie między środkami ochronnymi a czynem zabronionym, że zakres stosowania tego aktu nie wychodzi poza zakres stosowania art. 82 ust. 1 lit. a) i d) TFUE. Aby jeszcze dobitniej podkreślić to powiązanie, prezydencja zaproponowała na ostatnim posiedzeniu COREPER-u zmienione brzmienie art. 1, 2, 5 i 9. Modyfikacje tych artykułów przedstawiono w załączniku, wyróżniając nowe fragmenty podkreśleniem.
10. W związku z powyższym prezydencja przedkłada tę kwestię Radzie do rozważenia, prosząc ją o udzielenie wskazówek co do zakresu stosowania proponowanego aktu, tak by można było wypracować wspólne podejście.

¹ Zob. dok. 6516/10.

² Komisja przedstawiła swoje stanowisko w dokumencie roboczym 8313/10.

11. Jeżeli zaproponowane brzmienie nie uzyska koniecznego poparcia, prezydencja zwróci się do delegacji o uzgodnienie alternatywnego podejścia, dotyczącego tylko środków ochronnych przedsięwziętych w kontekście postępowania karnego.
12. Bez względu na przyjęte rozwiązanie, osiągnięcie porozumienia politycznego co do kompromisowego tekstu powinno być możliwe przed czerwcowym posiedzeniem Rady.

Projekt

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie europejskiego nakazu ochrony

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

[...]

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Cel

Niniejsza dyrektywa określa zasady pozwalające organowi sądowemu lub jemu równoważnemu w państwie członkowskim, w którym orzeczono środek ochronny z myślą o ochronie osoby przed cudzym czynem zabronionym (...) mogącem zagrozić jej życiu, nietykalności fizycznej lub psychicznej, wolności osobistej lub nietykalności seksualnej – wydać europejski nakaz ochrony, dzięki któremu właściwy organ w innym państwie członkowskim może nadal chronić daną osobę na terytorium swojego państwa członkowskiego, po tym jak popełniony został czyn (...), który był lub mógł być przedmiotem postępowania przed sądem mającym właściwość zwłaszcza w sprawach karnych.

Artykuł 2

Definicje

Na potrzeby niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- 1) „Europejski nakaz ochrony” oznacza orzeczenie o środku ochronnym, które wydał organ sądowy lub jemu równoważny w państwie członkowskim i na podstawie którego organ sądowy lub jemu równoważny w innym państwie członkowskim przedsięwzię wszelkie środki stosowne w świetle własnego prawa krajowego, by dalej zabezpieczać osobę podlegającą ochronie.
- 2) „Środek ochronny” oznacza orzeczenie, które zapadło w państwie wydającym zgodnie z jego prawem krajowym i procedurami krajowymi i które na osobę stwarzającą zagrożenie nakłada co najmniej jeden z określonych w art. 4 obowiązków lub zakazów dla dobra osoby podlegającej ochronie, po to by ją chronić przed czynem zabronionym mogącym zagrozić jej życiu, nietykalności fizycznej lub psychicznej, wolności osobistej lub nietykalności seksualnej.

[...]

Artykuł 5

Wydawanie europejskiego nakazu ochrony

1. Europejski nakaz ochrony można wydać, gdy osoba podlegająca ochronie postanowi zamieszkać lub już mieszka w innym państwie członkowskim albo gdy zdecyduje się na pobyt lub już przebywa w innym państwie członkowskim. Decydując o celowości wydania europejskiego nakazu ochrony, właściwy organ państwa wydającego uwzględnia m.in. długość okresu(-ów), jaki(-e) osoba podlegająca ochronie planuje spędzić w państwie wykonującym, oraz zasadność potrzeby ochrony.
2. Organ sądowy lub jemu równoważny w państwie wydającym może wydać europejski nakaz ochrony tylko na żądanie osoby podlegającej ochronie, sprawdzwszy, czy dany środek ochronny spełnia wszystkie kryteria przedstawione w art. 4.
3. O wydanie europejskiego nakazu ochrony osoba podlegająca ochronie może wystąpić do właściwego organu państwa wydającego albo do właściwego organu państwa wykonującego. Jeżeli złoży taki wniosek w państwie wykonującym, właściwy organ tego państwa niezwłocznie przekazuje go właściwemu organowi państwa wydającego.
- 3a. Zanim zostanie wydany europejski nakaz ochrony, należy osobie stwarzającej zagrożenie zapewnić prawo do przedstawienia swoich racji oraz prawo do zakwestionowania danego środka ochronnego, jeżeli prawa te nie przysługiwały jej podczas postępowania skutkującego orzeczeniem danego środka ochronnego.

[...]

Artykuł 9

Podstawy nieuznania europejskiego nakazu ochrony

1. Każdej odmowie uznania europejskiego nakazu odmowy towarzyszy uzasadnienie.
2. Właściwy organ państwa wykonującego może odmówić uznania europejskiego nakazu ochrony w następujących okolicznościach:
 - a) europejski nakaz ochrony jest niekompletny lub nie został uzupełniony w terminie wyznaczonym przez właściwy organ państwa wykonującego;
 - b) nie zostały spełnione kryteria określone w art. 4.
 - c) dany środek ochronny dotyczy czynu, który w świetle prawa państwa wykonującego nie stanowi przestępstwa kryminalnego.
3. Jeżeli nadanie mocy europejskiemu nakazowi ochrony w państwie wykonującym oznacza, że należy przedsięwziąć środki w wyniku postępowania karnego, właściwy organ państwa wykonującego może odmówić uznania europejskiego nakazu ochrony także w następujących okolicznościach:

[...]
